

Het begrip van heil, exclusiviteit, heilsnoodzaak van het apostelambt en navolging in de Nieuw-Apostolische Kerk

1. Het heil

- 1.1. In de Heilige Schrift wordt het begrip “heil” gebruikt in de zin van redding, behoeden en verlossing. In het Oude Testament wordt in de loop der tijd de hoop op heil steeds duidelijker op de verwachte Messias betrokken. In het Nieuwe Testament concentreert het begrip zich geheel op Jezus Christus. Hij is de Heiland en de Verlosser (Handelingen 4:12), en tegelijkertijd ook de bemiddelaar van het heil (Hebreëen 8:6; 9:15; 1 Timotheüs 2:5). Ten slotte is Hij zelf het heil (Handelingen 13:47 in samenhang met Jesaja 49:6).
- 1.2. Het heil in Christus is gebaseerd op
 - Zijn menswording als uitdrukking van Gods liefde tot alle mensen
 - Zijn offerdood en zijn opstanding
 - de zending van de Heilige Geest en diens werkzaamheid
- 1.3. Voor ons mensen komt het heil uit het offer van Christus en bewerkt het de bevrijding van de zonde, het duurzame ongedaan maken van de scheiding van God en het verlenen van de eeuwige gemeenschap met Hem.
- 1.4. Door de gemeenschap met Jezus Christus in woord en sacrament ervaart de gelovige reeds nu heil, waardoor hij op het eeuwige heil voorbereid wordt, de deelname aan de heerlijkheid bij God.
- 1.5. Het verlenen van heil geschiedt volgens het getuigenis van de Heilige Schrift in het *huidige tijdsdeel* van het goddelijke heilsplan door het apostelambt, dat tot opdracht heeft Gods woord te verkondigen en sacramenten toe te dienen.
- 1.6. Doel van deze heilsbemiddeling is het verzamelen van de bruid van Christus evenals haar voorbereiding op de wederkomst des Heren en op de deelname aan de bruiloft des Lams. Het eeuwige heil voor de bruid die in geloof het goddelijke heilsaanbod heeft aangenomen, ligt daarin reeds op de Dag des Heren de eeuwige gemeenschap met God te verkrijgen.

- 1.7 In de volgende perioden van het heilsplan is op andere wijze heil te ervaren:
- in verband met de grote droevenis verleent God de martelaren heil: zij ontvangen de genade van Jezus Christus (aanschouwelijk gemaakt door het beeld van het witte kleed – Openbaring 7:13), nemen deel aan de eerste opstanding en regeren als priesters met Christus gedurende duizend jaar.
 - in verband met het eindgericht verleent God door Zijn zoon nogmaals heil, dat daarin bestaat dat alle zielen die dan voor God bestaan, in de nieuwe schepping eeuwige gemeenschap met God hebben.
- 1.8 Wezen en afmetingen van het verleende heil zijn dus in verschillende periodes van de heilsgeschiedenis van God uiteenlopend van vorm. Boven alles staat de wil tot verlossing van God: Hij wil dat alle mensen geholpen worden.

2. Exclusiviteit – Is de Nieuw-Apostolische Kerk exclusief?

- 2.1 Het woord “exclusiviteit” is afgeleid van het Latijnse woord *excludere* (= uitsluiten) en betekent in het algemene spraakgebruik “uitsluiting”, “bijzonderheid”, “het unieke”, “voornaamheid”.
- 2.2 In de huidige discussie over de diverse geloofsgemeenschappen wordt onder het woord “exclusiviteit” uitsluiting verstaan, vooral met betrekking op de vraag of slechts één kerk gerechtigd is heil te verlenen en alle anderen dientengevolge niet.
- In dit verband spreekt men ook van een aanspraak op alleenrecht van een kerk.
- 2.3 In die zin verwijt men de Nieuw-Apostolische Kerk en haar Apostelen exclusiviteit. Zij zou alle niet-nieuw-apostolischen van het heil uitsluiten, zodat zij aan de eeuwige verdoemenis overgeleverd zijn.
- 2.4 Dit verwijt is in zijn ongenueanceerde vorm onjuist.
- Aan de ene kant hebben de Apostelen opdracht en volmacht van de Heer om aan allen het volledige heil aan te bieden; het is niet de taak van het apostelambt iemand van het heil uit te sluiten of om andere kerkelijke gemeenschappen beslissend te beoordelen.
- Aan de andere kant geschiedt het verlenen van het heil, zoals reeds eerder uiteengezet, in de diverse perioden van het goddelijke heilsplan op verschillende wijzen, deels buiten de werkzaamheid van het apostelambt:
- 2.4.1 Voor de voorbereiding van de bruidsgemeente is de werkzaamheid van het apostelambt noodzakelijk. Of er met betrekking tot de aanneming op de dag des Heren uitzonderingen zullen zijn, ligt in de soevereine beslissing van God.
- 2.4.2 Voor de periode van grote droefenis is de vraag van de exclusiviteit van de Nieuw-Apostolische Kerk met het Apostelambt niet aan de orde, aangezien het apostelambt dan niet meer werkzaam is. Nochtans verkrijgen de martelaren uit deze tijd het eeuwige heil.
- 2.4.3 Dezelfde overwegingen gelden eveneens voor het “Duizendjarig Vrederijk” alsmede voor het eindgericht.
- 2.5 Het bovenstaande (in bijzonder de alinea’s 2.4.2 en 2.4.3) maakt duidelijk, dat volgens onze leer, die uitgesproken op de toekomst gerichte (eschatologische) elementen bevat, uiteindelijk alle mensen heil kunnen verkrijgen, ook als zij geen lid van de Nieuw-Apostolische Kerk zijn geweest. Daarin komt de wil van God om alle mensen te helpen tot uitdrukking. Het is dus onjuist om de Nieuw-Apostolische Kerk als “alleen zaligmakend” te bestempelen.

- 2.6 Ons geloof, dat het apostelambt noodzakelijk is voor de voorbereiding van de bruidsgemeente, sluit niet uit dat er ook buiten de Nieuw-Apostolische Kerk in kerkelijke gemeenten die Christus waarachtig belijden, veelvoudige elementen van waarheid te vinden zijn. In die zin is de Heilige Geest ook buiten de Nieuw-Apostolische Kerk werkzaam
- 2.7 Niettegenstaande deze overwegingen, kennen wij echter een absolute aanspraak die op de Zoon van God zelf betrekking heeft, die van zichzelf zei: “Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door mij” (Joh. 14:6). Dit recht komt ook tot uitdrukking in de uitspraak van Apostel Petrus: “En in geen ander is er heil, want er is ook geen andere naam onder de hemel aan de mensen gegeven, door welke wij moeten zalig worden” (Handelingen 4:12). Ondanks deze duidelijke oriëntering op de Zoon van God, vinden wij het noodzakelijk om met alle religies in de wereld vreedzaam en als goede buren samen te leven. Daarom wijzen wij elke vorm van religieus fanatisme en fundamentalisme van de hand.

3. Heilsnoodzaak van het apostelambt

- 3.1 Met de heilsnoodzaak van het apostelambt wordt tot uitdrukking gebracht dat het apostelambt voor het verkrijgen van het heil in Christus noodzakelijk is. De vraag naar de noodzaak van het apostelambt is alleen aan de orde voor die tijd in de heilsgeschiedenis waarin het apostelambt ter voorbereiding van de bruidsgemeente werkzaam is.
- 3.2 De noodzaak van het apostelambt komt om te beginnen voort uit het feit dat Jezus slechts dit ambt heeft opgericht en met overeenkomstige volmachten heeft toegerust. Bovendien wordt dit ondersteund door het bijbelse getuigenis van de handelingen der Apostelen, bijv. afdracht van de Heilige Geest in Samarië en Efeze (zie Handelingen 8:14 e.v. en 19:1 e.v.).
- 3.3 Daarnaast is het onze geloofsovertuiging, dat het apostelambt niet eenmalig in de geschiedenis is geweest, maar dat dit tot voorbereiding van de bruidsgemeente op de wederkomst des Heren door God in de 19^e eeuw opnieuw werd opgericht.

Of er in dit verband m.b.t. de vraag wie op de dag des Heren wordt aangenomen, uitzonderingen zullen zijn, ligt in het soevereine besluit van God.

4. Navolging

- 4.1 Bij de navolging rijst altijd de vraag wie wij navolgen – Jezus Christus, de Apostelen, de Ambtsdragers...?
- 4.2 In het middelpunt van de navolging door een christen staat Jezus Christus! Hijzelf roept op tot navolging (vgl bijv. Lukas 9:23). Hem na te volgen is noodzakelijk voor het heil (vgl Mattheüs 19, 16-21). Dit wordt bovendien onderstreept door het feit dat een wezenlijk kenmerk van de 144.000 is: “...en volgen het Lam waar het heengaat” (Openbaringen 14 uit vers 4).
- 4.3 Christus na te volgen betekent ten eerste, zich oprecht op het leven en het wezen van Jezus te oriënteren. Reeds daaruit blijkt dat men de Heer belijdt.
- 4.4 Onlosmakelijk met de navolging is ook verbonden, in alles met Zijn wil rekening te houden. Zijn wil is o.a. dat Zijn Apostelen de bruidsgemeente verzamelen en op Zijn wederkomst voorbereiden. (vgl. 2 Korinthiërs 11:29). Deze gedachtegang volgend, krijgt de navolging van Hem concreet vorm doordat men de door Hem gezonden Apostelen navolgt. Dit verband verduidelijkt de Zoon van God zelf als Hij zegt: “Wie u aanneemt, die neemt mij aan” (Mattheüs 10:40 – vgl. ook Joh. 13:20).
- 4.5 Over de navolging der Apostelen zegt Apostel Paulus: “Zijt mijn navolgers, gelijk ook ik van Christus ben” (1 Korinthiërs 11:1). Hetzelfde principe geldt eveneens voor de navolging van de door de Apostelen gewijde ambtsdragers.
- 4.6 Derhalve geldt voor ons allen: “Gedenkt uw leraren, die u het woord Gods verkondigd hebben; ziet hun einde aan, en volg hun geloof.” (Hebreëen 13:7).
- 4.7 Navolging in deze zin valt niet zwaar als men haar niet als het ondergeschikt zijn aan een menselijke autoriteit verstaat, maar in de ambtsdrager een gave Gods herkent.
- 4.8 De innerlijke rechtvaardiging van alle navolging ligt voor ons in het feit dat zij in elk geval op Christus gericht ist.

Zürich 24-01-06